

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשצח

ערב שבת קודש פ' האזינו, שבת שובה
ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי ע"ה רייטשיק

בן שד"ר כ"ק רבותינו נשיאינו

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם שמואל דוד הלוי ע"ה

והרבנית מרת לאה ע"ה רייטשיק

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה, ביום כ"א אלול ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזעלעס, קאליפארניע

שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ז"ל סאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר ז"ל סרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

כיצד ינהגו ביוהכ"פ כשיבוא משיח צדקנו בתשיעי בתשרי / משיחת ערב יוהכ"פ החשוב

8 זמן הגאולה

הוא מאמין שזוהי יה' בגשמיות כפשוטו! / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

להמשיך את ההצלחה דאשתקד בכל הפעולות ד"הקהל" גם השנה / הוראות למעשה בפועל

13 כתי"ק - פרסום ראשון

מעלת יוהכ"פ בשנה שראשיתה ביום השבת / הגהת כ"ק אד"ש על שיחת עויה"כ התשמ"ז

זו. און דורך דעם וואס יעדער איד, אנשים נשים וטף, איז בייסיף אין דער גאולה פון ערב יוהכ"פ און יוהכ"פ - עבודה מצד יחידה שבנפש, תשובה עילאה, ענין התורה (כנ"ל ס"ג) - איז דאס נאכמער מוסיף אין די אלע ברכות הנ"ל צו יעדער איד און צו אלע אידן.

כמדובר לעיל (ס"ג) אז די עבודה פון יוהכ"פ האט א שייכות צו אלע אידן און אויסנאם אנשים נשים וטף, ואדרבה - "כי נער ישראל ואוהבהו", דורך דעם וואס אפילו גאר פיצלעך קינדער זיינען מהלל ומשבח דעם אויבערשטן און זאגן "אמן יהא שמיה רבא" וכיו"ב (בדוגמא ווי דער בעש"ס האט מקורר געווען קינדער בזמן זיין ווערט דאס א הוראה נצחית על כל הזמנים) - זיינען זיי מסייע אז אין עבודת התשובה ביוהכ"פ (לימוד התורה) זאל זיין בשלימות ומתוך שמחה ותענוג, ביז אין אן אופן פון "כפליים לתושי" (ווי די לוחות האחרונות שניתנו אז).

כן תהי' לכל אחד ואחד מתוך כלל ישראל - אז אין אלע ענינים האט מען "כפליים לתושי", תושי' וחיוק והתחזקות, כיס אלע ברכות האמורות, און מ'האט א הצלחה'דיקן ערב יוהכ"פ און הצלחה'דיקן יוהכ"פ, און הצלחה'דיקן יאר.

ביז די הצלחה העיקרית - אז אלע אידן גייען ארויס פון גלות, "בנערינו ובוקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", און "כספם וזהבם אתם", כולל - שלימות התורה והמצוות, אנהויבנדיק פון תחלת השנה - האָט מען גלייך א סימן טוב בזה - שנת סימן טוב, צוזאמען מיט שנת סייעתא דשמיא,

וואָס דאָס גיט יעדער איד און אלע אידן א שנת עוז, און א שנת פדות, ביז אין אן אופן פון "פדה בשלום נפשי", וואָס דער שלימות בזה וועט זיין בגאולה העתידה (ווי דער מיטעלער רבי איז מבאר) [ומעין זה איז געווען בפועל בגאולת אדה"ז, "כשקריתי פדה בשלום נפשי יצאתי בשלום מה' שלום" - וואָס דעמולט האָט זיך אָנגעהויבן דער עיקר ענין פון יפוצו מעינותיך חוצה, א התגלות מעין פון דער גילוי פון פנימיות התורה בגאולה העתידה].

. . און דורך דעם וואָס יעדער איד, אנשים נשים וטף, איז מוסיף אין דער עבודה פון ערב יוהכ"פ און יוהכ"פ - עבודה מצד יחידה שבנפש, תשובה עילאה, ענין התורה (כנ"ל ס"ג) - איז דאָס נאָכמער מוסיף אין די אלע ברכות הנ"ל צו יעדער איד און צו אלע אידן, כמדובר לעיל (ס"ג) אז די עבודה פון יוהכ"פ האָט א שייכות צו אלע אידן ממש, אנשים נשים וטף,

ואדרבה - "כי נער ישראל ואוהבהו", דורך דעם וואָס אפילו גאָר פיצלעך קינדער זיינען מהלל ומשבח דעם אויבערשטן און זאָגן "אמן יהא שמיה רבא" וכיו"ב (בדוגמא ווי דער בעש"ט האָט מעורר געווען קינדער בזמן, ווערט דאָס א הוראה נצחית על כל הזמנים) - זיינען זיי מסייע אז אין עבודת התשובה ביוהכ"פ (נתינת ולימוד התורה) זאל זיין בשלימות ומתוך שמחה ותענוג, ביז אין אן אופן פון "כפליים לתושי", תושי' וחיוק והתחזקות (ווי די לוחות האחרונות שניתנו ביוהכ"פ),

. . און מ'האָט א הצלחה'דיקן ערב יוהכ"פ און א הצלחה'דיקן יוהכ"פ, און א הצלחה'דיקן יאר. ביז די הצלחה העיקרית - אז אלע אידן גייען ארויס פון גלות, "בנערינו ובוקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", און "כספם וזהבם אתם", כולל - שלימות התורה והמצוות.

ליכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחי שגלוב

מדור הכתי"ק מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת י"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

בין 'תורה חדשה מאתי תצא' - א שנת לימודים, לימוד התורה, ובאופן חדש, ביתר שאת וביתר עוז, צוזאמען מיט א שנת מרומים, אז מ'שטייט אין א רוממות, "ביד רמה", ברוגבא ווי ס'איז געווען ¹⁴⁴ "כימי 143 צאתך מארץ מצרים", נאכמער ווי ס'איז געווען ביצי"מ, כמ"ש "כימי (בכ"ף הדמיון) צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", נסים ונפלאות באופן פלא ונפלא לגבי די נסים בימי צאתך מארץ מצרים¹⁴⁵, אנהויבנדיק פון תחלת השנה - האט מען גלייך א סימן טוב בזה - שנת סימן טוב, צוזאמען מיט שנת טיעתא דשמיא,

וואס דאס גיט יעדער איד און אלע אידן א שנת עוז, און א שנת פדות, ביז אין אן אופן פון "פדה בשלום נמשי" 146, וואס דער שלימות בזה וועט זיין בגאולה העתידה (ווי דער פיטעלער רבי איז בכ"ף 147) [ומעין זה איז געווען בגאולת אדה"ו, "כשקירתי פדה בשלום נפשי יצאתי בשלום מה" שלום 148 - וואס דעמולט האט זיך אנגענויבן דער עיקר ענין פון יפוצו מעינותיך חוצה¹⁴⁹, א התגלות מעין פון דער גילוי פון פנימיות התורה בגאולה העתידה].

און א שנת צהלה, און שנת צדקתו של הקב"ה, ווארום עס ווערט א שנת קוממיות - "ואלך אתכם קוממיות"¹⁵⁰, און א שנת רוממות, און א שנת שמחה, "שמחת עלים על ראשם"¹⁵¹,

וואס דאס ברענגט אויך א שנת תהלה - "ימלא פי תהלתך"¹⁵², פארברונדן מיט "או ימלא שחוק פיני"¹⁵³ וואס וועט זיין בגאולה האמיתית והשלימה.

היינטיקער יאָר איז אַ שבת'דיקער יאָר: א) דער יאָר האָט זיך אָנגעהויבן מיט יו"ט של ראש השנה שחל להיות בשבת. און דער "קאָפּ" פון יאָר שטעלט אַוועק דעם גאַנצן יאָר, וואָרום ער איז כולל אין זיך כל ימי השנה, און פון אים ווערט נמשך אויך ווי די ימי השנה שטייען במקומם. . וכמבואר בהמשך יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת פון דעם רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע, און אויך אין די מאמרים (ובפרט די) מיט דער זעלבער התחלה (קאָפּ, ראש) פון כ"ק מו"ח אדמור נשיא דורנו - אַז בשעת יו"ט של ר"ה חל להיות בשבת ווערן אלע המשכות פון תק"ש אויפגעטאָן ע"י שבת עצמו, ווייל בשבת (וי"ל - בפרט בזמן רעוא דרעוין) ווערט נמשך בחי' תענוג הפשוט (יחידה), המשכת העצמות (שלמעלה מסובב וממלא) און דאָס ווערט נמשך אין סובב וממלא (און דורך אמירת פסוקי מלכויות זכרונות ושופרות, ווערט נמשך נאָך אַ העכערע דרגא בזה, ע"ד די דרגא פון תענוג הפשוט דיוהכ"פ - תורה דלוה"א (=דלוחות האחרונות)) - התגלות מלכותו ית' בעולם - מעין ובדוגמא ווי ס'וועט זיין בשלימות לע"ל אין דער דירה לו ית' בתחתונים, לו לעצמותו.

. . ביז "תורה חדשה מאתי תצא" - א שנת לימודים, לימוד התורה, ובאופן חדש, ביתר שאת וביתר עוז, צוזאמען מיט א שנת מרומים, אז מ'שטייט אין א רוממות, "ביד רמה", בדוגמא ווי ס'איז געווען "כימי צאתך מארץ מצרים",

צוזאמען מיט א שנת נסים גדולים - נאכמער ווי ס'איז געווען ביצי"מ, כמ"ש "כימי (בכ"ף הדמיון) צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", נסים ונפלאות באופן פלא ונפלא לגבי די נסים בימי צאתך מארץ מצרים,

כיצד ינהגו ביוהכ"פ כשיבוא משיח צדקנו בתשיעי בתשרי

שתי הסעודות תהיינה קשורות עם סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר, וממילא ממשיכים את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר, ככל "חסידישע סעודה" • ועוד ועיקר - שהמשך הסעודה יהי' בבית המקדש השלישי, ובו גופא - בקדש הקדשים שבו • יוה"כ אינו אלא דומה לפורים להיותו למעלה מפורים, כיון שבו זוכים לשמחה הכי גדולה, השמחה שהובטחה לכאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה! • קטעים מברכת ערב יום הכיפורים אחרי תפלת מנחה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. מכיון שמשיח צדקנו יבוא עוד בתשיעי בתשרי בשנת תשנ"ב - הרי תשתנה ההלכה בתורה בנוגע להנהגה ביוה"כ.

ובדוגמת יוה"כ בחנוכת בית ראשון¹, שההלכה היתה שצריך להיות הענין דאכילה ושת' ביוה"כ - כמו-כן נמשך מיוה"כ ההוא ביוה"כ זה,

דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", ועאכו"כ בעמדנו בזמן ד"עת רצון" דתשיעי בתשרי, שאז ודאי הצפי' והגעגועים לביאת משיח צדקנו הם ביתר שאת ויתר עז - זוכים לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד!

ובזה מיתוסף - בעמדנו לאחרי כל חודש אלול, "אני לדודי ודודי לי"², אשר, מתי ניכר בגלוי, ביתר שאת וביתר עז ובדיוק - ש"אני לדודי", ומתי ניכר בגלוי ש"דודי לי" - הרי זה דוקא במעמד ומצב דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!...

וכאמור, זוכים לזה בתשיעי בתשרי זה עוד לפני אכילת הסעודות דתשיעי בתשרי [. . .] כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" כולל גם את הפירוש³ "אחכה לו שיבוא בכל יום", ד"בכל יום" פירושו בכללותו של היום - בכל רגע מהיום החל מהרגע הראשון שבו.

(2) שה"ש ו, ג.

(3) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 397 ואילך.

(1) מו"ק ט, א.

ב. [.] ועוד והוא העיקר, שנזכה לגילוי דעשירי – "העשירי יהי קדש"⁴, שזהו כללות הענין דגאולה האמיתית והשלמה, שאז יתגלה בכל העולם כולו הענין ד"עשירי!"

דבנוגע לבני ישראל – מאי קמ"ל!... זהו טבעו של כל יהודי שצריכים להיות אצלו בשלימות כל עשר כחות הנפש הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה;

החידוש דהגאולה הוא – שמהיהודי נמשך על-דרך-זה בחלקו בעולם, וכפי שכבר הותחל בזה בשנים שלפני-זה, שנפעל כבר בכל חלקי העולם – כולל אומות-העולם (ועד למין החי, מין הצומח, ועד למין הדומם), שהמחשבה דבור ומעשה שלהם חדורים בענין ד"העשירי יהי קדש".

וע"ד מה שכתוב בנוגע לענין בלתי רצוי, שלעת"ל לא יהי צורך שיהודי שני יעורר על כך, כיון ש"אבן מקיר תזעק"⁵, חלקו בעולם עצמו מעורר על כך – כמו-כן יהי, והוא העיקר, ש"אבן מקיר תזעק" באופן רצוי דוקא. ע"ד מה שמצינו בר' עקיבא⁶, שלמד שיר- השירים מתוך דמעות – שהיו אלו דמעות (לא מצד ענין בלתי רצוי, אלא אדרבה, דמעות) של שמחה הכי גדולה, עד כדי כך שאפילו המוח דר"ע – אשר "כולהו אליבא דר"ע"⁷ – לא יכל לסבלה.

ולהעיר מהקשר דר"ע עם יום הכיפורים, שאז אומרים את הפיוטים דעשרה הרוגי מלכות ש"אין כל ברי' יכולה לעמוד במחיצתן"⁸, שר"ע הוא אחד מהם.

ג. ויהי רצון, שמכאן ולהבא, ותיכף ומיד עוד בתשיעי בתשרי זה – יקויים בכל א' מהם

(4) בחוקתי כז, לב.
(5) חבוק ב, יא.
(6) ראה מדרש הנעלם וירא צת, ב. ט"ז באו"ח סרפ"ח סרפ"ח סק"ב (בשם ז"ח).
(7) סנהדרין פו, רע"א.
(8) פסחים נ, א. וש"נ.

"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹,

ובנוגע לכל אלו הנמצאים עתה נשמות בגופים, הרי זה דבר הכי פשוט שמאן ולהבא, ותיכף ומיד, נמשכת בהם תוספת בריאות – חיים נצחיים.

ובפרט כשנמצאים כבר לאחר שנתקיים בכאו"א מישראל "נכתבין ונחתמין לאלתר"¹⁰ – בכל הספרים שמזכירים בתפלת "אבינו מלכנו", החל מ"ספר חיים", ו"ספר חיים טובים", ועד לחיים טובים ומתוקים, אשר, מתיקות אמיתית שייכת אך ורק כשה"חיים טובים" נמשכים אח"כ באופן דחיים נצחיים!

ובמילא מובן, שמיום התשיעי בתשרי ב- "הי' תהא שנת נפלאות בר" ממשיכים מיד בחיים נצחיים, נשמות בגופים דוקא. ואדרבה – ביחד עם אלו ש"לרגע קטן" נעשו לנשמות למעלה מגופים, כיון שכל א' מהם חוזר לגוף שלו. ובפרט שמדובר בצדיקים וגדולי ישראל, שלאמיתתו של דבר – נכללים בזה כל בני ישראל!

ד. ובכל זה מיתוסף גם מצד המקום – שנמצאים עתה בבית הכנסת ובבית המדרש, ובבית של מעשים טובים.

ובהדגשה יתירה בזמן זה, עשי"ת, שכן, זהו ענינו של יהודי בעשי"ת – להרבות במעשים טובים, ובמיוחד בנתינת צדקה לזולת.

ובהוספה – שבעשי"ת במיוחד לא מסתפקים בנתינת צדקה באופן ד"אי אתה מצוה עליו לעשרו"¹¹, מכיון שהצדקה בימים אלו היא בדוגמת (וקשורה עם) סיפוק הצרכים דר"ה, שאז הצרכים הם לא סתם לחם וסתם בשר, אלא לחם דגים ובשר מעין דלעת"ל, ובלשון הכתוב¹² "אכלו משמנים

(9) ישעי' כו, יט.
(10) ראה ר"ה טז, ב.
(11) כתובות טז, ב.
(12) נחמ' ח, יו"ד.

מעלת יוהכ"פ בשנה שראשיתה ביום השבת

בקשר עם קביעות שנה זו ולקראת יוהכ"פ, הננו מביאים בזאת צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ערב יום הכיפורים בביהכ"ס, אחר מנחה, ה'תשמ"ז (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 15 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

יא. בכל הני"ץ (וואס איז בשוה בכל שנה ושנה, אומאפהענגיק פון אופן קביעות השנה) – קומט צו א הדגשה מיוחדת כבד די ענינים מיוחדים פון ערב יוהכ"פ בשנה זו:

היינסיקער יאר איז א שבת'דיקער יאר: א) דער יאר האט זיך אנגעהויבן מיט יו"ם של ראש השנה ו'הל להיות בשבת. און דער "קאפ" פון יאר שמעלס אוועק דעם גאנצן יאר, ווארום ער איז כולל אין זיך כל ימי השנה, און מן אים ווערט נמשך אויך ווי די ימי השנה שפיען במקום. ב) ס'איז א שנת השמיטה – "שבת לה" והענין בזה:

שבת בכלל איז ענינו הענוג⁶⁸. ונוסף לזה וואס שבת האט הענוג מצ"ע (מצד "מקדשא וקיימא"⁶⁹), גיט שבת אויך כח צו א אידן אז עס זאל זיין "וקראת לשבת עונג"⁹⁰, און נאכמער – "המענג את השבת"⁹¹ (מוסיף ויין הענוג אין שבת מער ווי "שבת פארפאגט כצ"ע"⁹²).

דערפון איז פארשטאנדיק, אז ווען ר"ה איז חל להיות בשבת ווערט דעמולט דער הכלית השלימות פון המשיכת הענוג ויהייה שלמעלה (כמדובר לעיל או יחידה איז הענוג בכחות הנפש) וואס ווערט אויפגעטאן בר"ה דורך עבודת האדם בגילוי בחי' היחידה (הענוג) שבנפשו (כנ"ץ ס"ה) – ווארום שבת גיט אויף דעם א זיוספת כח.

וכמבאר בהמשך יו"ם של ר"ה שחל להיות בשבת פון דעם רבי"ן (מהורש"ב) נ"ע⁹³, און אויך אין די מאמרים (ובפרט) מיט דער זעלבער התחלה (קאפ, ראש) פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – או בעצת יו"ם של ר"ה חל להיות בשבת ווערן אלע המשכות פון הק"ש אויפגעטאן ע"י שבת עצמו, ווייל בשבת (כפרט בזמן רעוא דרעוין) ווערט נמשך בחי' הענוג הפשוט (יחידה), המשכת העצמות (שלמעלה מסובב וממלא) און דאס ווערט נמשך אין סובב וממלא (און דורך אמירת פסוקי בלכות זכרונות וזיפורות, ווערט נמשך נאך א העכערע דרגא בוח"ט⁹⁴, ע"ד די דרגא פון הענוג הפשוט דיוהכ"פ) – התגלות מלכותו ית' בעולם – מעין וברוממא ווי ס'וועט זיין בשלימות לע"ל אין דער דירה לו ית' בתחתונים, לו לעצמוהו.

להמשיך את ההצלחה דאשתקד בכל הפעולות ד"הקהל" גם השנה

[. .] וזוהי הוראה נוספת השייכת לצום גדלי' דשנה זו באופן מיוחד, שהיום צריכים "לחיות" עם "הקהל", ולחיות בזה באמת עד לאופן של הוספה בחיות – "והחיות יתן אל לבו". ועד שהוא פועל בכל "הדבקים בה" אלקיכם², אשתו ובני ביתו, וכל אלו שסביבו, וכל יהודי שהוא יכול להגיע אליו – שיחיו ("לעבעדיק") בעניני הקהל.

וכאן המקום להעיר בנוגע ל"שנת הקהל", שאע"פ שהיא היתה בשנת תשמח ותשמח, מ"מ יש להמשיך בזה גם בשנה זו, ועד"ז בנוגע ל"שמחה" – אע"פ שחלפה שנת תשמח (בעצמך) ותשמח (יהודים נוספים, כי כל עניני קדושה צ"ל בציבור, ובפרט בענין עיקרי שבקדושה – שמחה), עכ"ז צריך להיות "מעלין בקודש"³, להמשיך בשמחה, ובאופן של הוספה וביתר שאת ויתר עוז, בשנה זו.

ובפרט כאשר יתבוננו יראו שבשנה שעברה פעלו ב"הקהל" ושמחה גדולות ונצורות, וידועים דברי נשיא דורנו⁴ שכשם שהאדם חייב לדעת את חסרונות עצמו, כך עליו לדעת את מעלות עצמו, כדי שינצל את מעלותיו לתומצ' ולעבודת הבורא. ובנדו"ד, לאחר ההצלחה דאשתקד יש להמשיך בזה גם השנה, ואדרבה, לנצל את ההצלחה דשנה שעברה לסיוע להמשך הפעילות בשנה זו שהפעולות בה יהיו בזריזות, שמחה והצלחה.

(משיחת צום גדלי' ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(1) קהלת ז, ב.

(2) ואתחנן ד, ד.

(3) ברכות כח, א. וש"נ.

(4) ראה "היום יום" כ"ו חשוון. ובכ"מ.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז ונתנו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ושתו ממתקים . . כי קדוש היום לאדוננו". ומכיון שטעם הדבר הוא "קדוש היום", הרי מובן, שכן הוא – ועל אחת כמה וכמה – בנוגע ליוה"כ שקדושתו גדולה מקדושת ר"ה – הקדושה ד"אחת בשנה"¹³. ולכן הצדקה – דעשיית היא, שממלאים את רצונו של כל יהודי עד לאופן ד"אתה מחוייב לעשרו".

ה. וענין זה הוא ביתר שאת ויתר עז בנוגע להקב"ה – שהוא ממלא את רצונם של כאור"א מישראל, אנשים נשים וטף, שלאמיתתו של דבר – הרי אפילו כשהם חושבים מדברים ועושים בענינים אחרים – רצונם הפנימי והאמיתי שבו הם מונחים, הוא (כפסק-דין הרמב"ם¹⁴ הידוע), קיום רצון הקב"ה!

והרי רצון הקב"ה הוא, כפי שגילה בתורתו (ונשיא דורנו הכריז זאת) – שכבר כלו¹⁵ כל הקיצין! ויתירה מזו – ישנו כבר גם הענין ד"עמדו הכן כולכם"¹⁶, ובאופן של שלימות;

הדבר היחידי שחסר עדיין הוא – עצם התנועה דהיציאה מן הגלות אל הגאולה, שצריכה להיות תיכף ומיד כהרף עין!...

ותנועה זו צ"ל בדרך הטבע, היינו, שאין צורך להגיע לנס גלוי, ואפילו לא לנס נסתר –

מכיון שנמצאים כבר לאחר שיעברנו את כל השנים עד עתה, ולאחרי שזכינו ללמוד פנימיות התורה בכלל, ופנימיות התורה מנשיא דורנו בפרט, אשר כשמו כן הוא – שהוסיף בפנימיות התורה (יוסף), נוסף לזה שפעל שלימוד פנימיות התורה יהי' מתוך שמחה וצחוק (יצחק), ועד לצחוק באופן ד"ימלא שחוק פיננו ולשונו רנה"¹⁷.

(13) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(14) הלא גירושין ספ"ב.

(15) סנהדרין צז, ב.

(16) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

"היום היום" ט"ז טבת.

(17) תהלים קכו, ב.

ו. [. .] וכמדובר – זוכים ביוה"כ זה לסעוד מהסעודה האמורה, ע"ד יוה"כ דחנוכה בית ראשון, שאז הקב"ה הכריז בתורתו שביום זה צריכה להיות אכילה ושת'י, ועד שזה נעשה סיפור בתושבע"פ, שהתוקף בזה הוא עוד יותר מסתם הלכה פסוקה – "מעשה רב", כדאיתא בבבא-בבא-בבא¹⁸.

[ולהעיר, שבבא-בבא-בבא קשורה לזמננו במיוחד, כדאיתא בזהר¹⁹, ששלשת הבבות הם כנגד ג' בתי מקדשות, ובבא-בבא-בבא היא כנגד בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך"²⁰].

ועד כדי כך, שהסעודה האמורה היתה מתוך שמחה הכי גדולה, למעלה מכל מדידה והגבלה – כולל גם למע' משמחת פורים.

ואף שידוע הפירוש ש"כפורים", בכ"ף הדמיון²¹ – שיוה"כ אינו אלא בדומה לפורים, כיון שפורים הוא נעלה יותר (שלכן, כל עניניו נמשכים וחודרים באכילה ושת'י גשמית דוקא), הרי (מהאי טעמא גופא) בענינו – שה"עת רצון" דיוה"כ יתבטא לא בתענית אלא בסעודה האמורה (ע"ד בית ראשון), הכ"ף הדמיון הוא למעליותא – שיוה"כ אינו אלא דומה לפורים להיותו למעלה מפורים, כיון שבו זוכים לשמחה הכי גדולה, השמחה שהובטחה לכאור"א מאתנו בתוך כלל ישראל, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרט ע"י הקדמת העבודה דתשובה-עילאה, שהיא דוקא מתוך שמחה, ושוללת תענית וכיו"ב.

וכמובן מהפסק-דין, שלתלמיד-חכם ובפרט למי שתורתו אומנתו אסור לערוך תעניות, שהטעם על זה הוא (כסיום

(18) ראה ב"ב קל, ב.

(19) ראה זח"ג קצח, א. לקו"ש חכ"ו ע' 150 ואילך.

(20) בשלח טו, יז.

(21) תקו"ז תכ"א, א, (נז, ב). וראה תו"א מג"א צה,

סע"ד ואילך. צט, ד ואילך. ובכ"מ.

המאחז"ל) מפני ש"נקרא חוטא"²², היינו, שעי' תעניתו נחסר (חטא מלשון חסרון²³) בהתמדה ושקידה שלו באופן ד"כל עצמותי תאמרנה", ובלמוד התורה נדרש, ש"כל עצמותי" – באופן ד"בכל מכל כל" – יהיו באופן ד"תאמרנה"²⁴, שדוקא אז ישנה השלימות דכל הרמ"ח איברים ושס"ה גידים.

ובנשים ובנות, שיש להן יותר מרמ"ח איברים ושס"ה גידים – מיתוסף כמו-כן בכל הענינים הנ"ל, ע"ד השלימות דלעת"ל שאז יקויים היעוד²⁵ ד"נקבה תסובב גבר",

והעיקר – שעל-דרך-זה הוא גם בנוגע להקב"ה ובני ישראל (הנקראים איש ואשה, זכר ונקבה), שנעשה "נצחוני²⁶ בני נצחוני!"

ובאופן ד"קוב"ה חייך ואמר נצחוני בני", והיינו, שכששואלים במה מתעסק הקב"ה – המענה על כך הוא, שהתעסקותו היחידה היא "קוב"ה חייך", שהוא נמצא בשמחה הכי גדולה, בהתאם לגודל הענין ד"קוב"ה חייך!"

והסיבה לשמחה זו היא "נצחוני בני נצחוני" – נצחון הבנים לאחר שהיו בגלות זמן ארוך כ"כ, ועד שהתורה אומרת שכבר "כלו כל הקיצין", כולל כל הענינים והפרטים שבדבר!

ז. העיקר – שתיכף ומיד נעשה ה"חיוך" בכאו"א מישראל – עוד בתשיעי בתשרי, ולא מניחים לדחות זאת ח"ו לכמה זמן, אלא דוקא בתשיעי בתשרי דשנת "ה' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", כולל גם שאר כל הרמזים שבדבר,

וממילא אין צורך ברמזים, מכיון שכל א'

(22) תענית יו"ד, א. וש"נ.
(23) פרש"י ויצא לא, לט.
(24) תהלים לה, יו"ד.
(25) ירמ' לא, כא.
(26) ב"מ נט, ב.

"מראה באצבעו ואומר זה"²⁷ – הנה בא כבר משיח צדקנו, ומיד נפתחת הדלת והוא נכנס ("גליך עפענט זיך די טיר און ער גייט אריין"), ואתו – כל המלאכים וכל הפמליא של מעלה, ועאכו"כ "דוד מלכא (משיחא)" שהוא ה"עלטער זיידע" של משיח, שענינו נמשך ומתגלה הן ב"גואל ראשון" – משה רבינו, והן ב"גואל אחרון" – משיח צדקנו²⁸. ועם כל אלה באים בודאי כל "ישראל" ו"קוב"ה"!!!

ובפרט שישנו גם הענין ד"אורייתא" בשלימותו, שהרי נכנסים תיכף ליוה"כ שבו ניתנו לוחות אחרונות – "ביום חתונתו זה מתן תורה"²⁹ דקאי על יוה"כ, וממילא מובן שלכל לראש מתחדשת נתינתן של הלוחות אחרונות, שבהם נכללים כל ה'ג' ענינים – הן לוחות ראשונות לפני השבירה, והן המעלה שבשברי לוחות "יישר כחך ששברת"³⁰, והן לוחות אחרונות עצמן.

ותיכף ומיד נמצאים כל שלש הענינים בבית המקדש השלישי והמשולש, ובו גופא – בקדש-הקדשים הכולל ג' קדושות (קדש – א', וקדשים – ב'), ובקדש הקדשים עצמו – נמצאים כל ענינים אלו באבן השתי'.

ומכיון ש"ממנה הושתת העולם"³¹, הרי ממנה נמשכים כל ענינים אלו בכל העולם כולו, שהרי זהו החידוש (ה"אויפטו") דהגאולה האמיתית והשלימה הבאה תיכף ומיד ביום זה עצמו.

וזוכים לזה תיכף ומיד, עוד לפני סעודה המפסקת, ויתירה מזו – עוד לפני הסעודה שלפני, כך ששתי הסעודות תהיינה קשורות

(27) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג.
(28) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.
(29) תענית כז, ב.
(30) שבת פז, א. וש"נ.
(31) יומא נד, ב.

נשמה בגוף באופן נצחי

"כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" (ס"פ האזינו – שיעור חומש הוימי)

כאשר שואלים יהודי שנמצא בגלות, הן אלה שנמצאים בארצות הגולה, והן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי, מהו ה"נס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: נס דגאולה האמיתית והשלימה!

בלשון הידוע – שבכמה וכמה קהילות מישראל נוהגים לאמרו גם בדיבור, ואלה שאינם נוהגים לאמרו בדיבור, ה"ז במחשבתם – "אחכה לו בכל יום שיבוא"², ועאכו"כ בזמן סגולה, כבנדון-דידן, שנה שהר"ת שלה הוא "תהא שנת נסים", החל מנס הגאולה.

. ומעלה נוספת גם מצד המקום – בית-הכנסת ובית-המדרש, בית שמגדלין בו תורה ותפלה⁴ והחלטות טובות על גמ"ח, ביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמותיו קשורים עם הגאולה (כמדובר כמ"פ), ומובן, שכל עניניו הם בהדגשה יתירה בבית שבו התפלל ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זזה ממקומה"⁵, ועוד ועיקר – שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל"⁶, שבודאי למד זה מהנהגת משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה⁷ – "ונחנו מה"⁸, שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

*

[. .] מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו ידי-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן¹⁰ דנפיל מדרגי' איקרי כו"¹¹), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל¹² בנוגע לדורו של משה שישובו יחד עמו.

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה ה'תש"נ – בלתי מוגה)

(1) בהמקומות שמוטר להכנס – כידוע פרטי הדברים בזה.
(2) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
(3) צוואת הריב"ש סל"ה. וראה שם סמ"ב.
(4) מגילה כז, רע"א.
(5) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק ביאור לסי' ז"ך.
(6) תשא לג, יא.
(7) ועד"ז ביהושע – שנקרא "נער", שמורה על הביטול.
(8) בשלח טז, ז-ח.
(9) שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב).
(10) זח"ג קלה, ב.
(11) נוסף לכך שגם בשעתו לא ה' זה באופן של ירידה, כי אם, "ועל משה".
(12) במדב"ר פי"ט, יג.

וכשם שזוה בנוגע ל"משה ואהרן", כך גם בנוגע ל"משה" שבכל דור ודור, הנשיאים שבכל דור.

ה. יכולים לשאול: מדוע מדברים דיבורים "פראיים" ("ווילדע זאכן")?

אזי ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" ("א ווילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁹, והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים".

שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא הכמתכם ובינתכם לעיני העמים"²⁰, התורה פועלת שהאומות יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"²⁰, וא"כ בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים", ובפרט אם הם "דברים היוצאים מן הלב", שאזי הם "נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם"²¹, ועל אחת כמה וכמה שהם פועלים על ה"א-ל זר אשר בקרבך"²².

והעיקר – שאכן ניכנס בגשמיות לא"י, תיכף ומיד, "וארו עם ענני שמיא"²³, יחד עם כל החבילות²⁴, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כנסיות²⁵ וכו'.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו', והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה וכו'²⁶ – כבר דובר כמה פעמים²⁷, שגם שאלה זו יתרץ אליה הנביא...

[ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, והרא' שיושנים איתה בשקט, ואפילו בעת ההתוועדות, שהרי "שינה²⁸ בשבת תענוג"²⁹, אמנם לא באופן ד"ושכבת וערבה שנתך"³⁰ כיון שאין אפשרות ל"ושכבת", אלא רק "וישבת וערבה שנתך", ובפרט אם יושבים במקום שלא דוחפים ואפשר לישון בשקט...]

והרי זהו הפירוש הפשוט ב"אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו'" (שכל יהודי אומר זאת³¹, או חושב – כמנהג חב"ד³²), שהוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבהיר ("באוואַרענען") את הענין ד"אני מאמין"; החידוש הוא שזה יהי' פה למטה דוקא, נשמות בגופים.

וכפי שהרמב"ם מאריך בסוף הלכות מלכים³³, שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, ששם הוא מדבר בפשטות על נשמות בגופים, כשם שמשח עצמו הוא נשמה בגוף, "מלך מבית דוד"³⁴, כך תהי' הגאולה על ידו לבני ישראל נשמות בגופים, וילכו לארץ ישראל בגשמיות!

(משיחות ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(19) ישע"י ס, ב.

(20) ואתחנן ד, ו.

(21) ס' הישר לר"ת שער יג.

(22) ראה שבת קה, ב.

(23) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(24) ראה גם "התמים" חוברת ב ע' קכו (קי, ב).

(25) מגילה כט, א.

(26) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד ה"א

ובנ"כ שם.

(27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.

(28) ליקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל

(קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.

(29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.

(30) משלי ג, כ"ד (שאוורים בקשעמה"ט).

(31) ב"ג עיקרים.

(32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.

(33) פ"א.

(34) שם ה"ד.

עם סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר, וממילא ממשיכים ("ציט מען אריין") את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר, ככל "חסדישע סעודה"!

ח. [.] ועוד ועיקר – שהמשך הסעודה יהי' בבית המקדש השלישי, ובו גופא – בקדש הקדשים שבו, שזוהו המקום שבו היתה אכילת הכהנים, ואדרבה – בקדש הקדשים הוא עיקר האכילה שלהם.

ובמכ"ש וק"ו מזה שמצינו שבזמן גזירת המלכות, היו כהנים שחיו בכל עניניהם – הן באכילה ושת' והן בשאר הענינים הגשמיים – בקדש הקדשים דוקא, שזהו א' הטעמים על זה שקדש הקדשים נקרא אז בכתוב בשם "חדר המטות"³².

[.] ועוד והוא העיקר: מכיון שענינם של עשי"ת בכלל – ובמיוחד בעמדנו כבר בתשיעי בתשרי – הוא, תשובה עילאה, הקשורה במיוחד עם לימוד התורה –

נזכה תיכף ומיד לגילוי ה"תורה חדשה מאתי תצא"³³, כיון שההוראה הראשונה של הקב"ה בתורתו היא – שהגאולה מוכרחת לבוא תיכף ומיד ממש!

ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"³⁴, אלא תיכף ומיד ממש – עוד לפני המשך התוועדותנו יחד, ועאכו"כ קודם התחלת הסעודות – זוכים לגאולה האמיתית והשלימה, היינו, שהיא גאולה באופן דאמת לאמיתתו, ובאופן דשלימות,

וממילא נמצאים כולנו יחד, "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו" – "וארו עם ענני שמיא"³⁵ – בארצינו הקדושה, ובירושלים עיר הקדש, ובהר הקדש, ובבית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך", ושם גופא – ממשיכים בסעודות ב"חדר המטות", דקאי על קדש הקדשים, כפשטות הכתובים!...

(33) ישע"י נד, א. ויק"ר פי"ג, ג.

(34) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(35) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(32) מ"ב יא, ב ובפרש"י.

המדור מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות וקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור הבא – "זמן הגאולה" – מוקדש

לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

מרת חיי רחל בת שפרינצא שנאל שתחי

אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חיי רחל לרפ"ש וקרובה

הוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו!

וידבר ה' אל משה גו' עלה אל הר העברים הזה הר נבו וגו' ומות בהר וגו' (פרשתנו לב, מח-נ - שיעור היומי בחומש)

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע לענין ד"הר נבו" ידועה תורת הרב המגיד¹, שאף שהגמ' אומרת² על הפסוק³ "ותחסרהו מעט מאלקים" ש"חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד", כלומר, שמשה השיג רק מ"ט שערי בינה, אעפ"כ - אומר הרב המגיד - בשעת העלי' להר נבו השיג משה גם את שער הנו"ן, וזהו הראשי-תיבות ד"נבו" - נו"ן בו...

ב. והנה, אף שבפשוטו ענין זה כתוב בנוגע למשה רבינו, מכיון שהוא נכתב בתורה שהיא "מורשה קהילת יעקב"⁴ הרי זה שייך לכל יהודי, וא"כ, לאחר שיענין זה נכתב בתורה יכול כל יהודי בתור נשמה בגוף לקבל את שער הנו"ן.

וכפי שזה הי' בפשוטו בזמן ההוא, שהגם שמשה רבינו בעצמו הסתלק בשעה שקיבל את שער הנו"ן ולא נכנס לארץ ישראל, אך כיון ש"אזלינן בתר רובא", ורוב בני ישראל נשאר בחיים, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"⁵, ונכנסו לארץ ישראל - אם-כן מובן, שהיות והודיעו להם על הענין ד"הר נבו", הרי גם הם שייכים לענין ד"הר נבו" ושער הנו"ן, כשם שהנשיא שלהם, משה רבינו, הי' שייך לשער הנו"ן.

והקשר הזה - שבין בני ישראל באותו הדור לדרגתו של משה רבינו בעת עלייתו להר - מודגש גם בפירוש רש"י על התורה בסוף פרשתנו, בפירושו על הפסוק⁶ "בעצם היום הזה וגו'": "לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחין אותו וכו', אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום", זאת-אומרת שבני ישראל לא רצו להניח לענין ההסתלקות שהי' בהר נבו - ומכך מובן עד כמה הי' לענין זה השפעה עליהם.

[דרך אגב ישנה בזה "קלאץ קשיא", שכרגיל אין שמים לב עלי': מדובר על הדור שנכנסו לארץ, כאשר בני ישראל עמדו במצב הכי נעלה לאחר ששכבר כל אנשי דור המדבר לא היו, עד שהפסוק אומר "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" - וכיצד יתכן דבר שכזה, שהם יתנגדו לרצון השם! ואין כאן המקום להאריך בזה⁷].

(1) לקו"ת במדבר יב, א. אוה"ת ברכה ע' ב'קסג. (5) ואתחנן ד, ד. וראה פרש"י חוקת כ, כב.

(2) ר"ה כא, ב. (6) לב, מח.

(3) תהלים ח, ו. (7) עוד עד"ז ראה בגליון תלא במדור "כתי"ק -

(4) ברכה לג, ד. וראה נדה מד, רע"א. פרסום ראשון" ובהנכסן שם.

אשר אחד מההסברות בזה הוא: ע"פ הידוע⁸ שישנו בחי' משה שבכל אחד ואחד, שמצד בחי' זו אזי כאו"א עולה להר נבו ביחד עם משה רבינו.

וכפי שהגמ' אומרת⁹ עה"פ¹⁰ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך" שנאמר לדור שנכנסו לארץ, שואלת ע"כ הגמ': "אטו יראה מילתא זוטרתא היא?" ומתצת: "אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא", וכמבואר בחסידות¹¹ שמצד זה שלגבי משה רבינו "מילתא זוטרתא היא", ה"ה מילתא זוטרתא גם לגבי כל יהודי, מצד בחי' משה שבכאו"א, שהרי בפשוטו פסוק זה מדבר (כאמור) על הדור שנכנסו לארץ.

ג. וזהו התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו להניח למשה רבינו "להסתלק":

מה שאומרים שאצל בני ישראל היתה אז העלי' "להר נבו", הכוונה היא, שהאירה אצלם הבחי' דשער הנו"ן השייכת לגאולה העתידה.

ורצונם של בני"ה הי' שהענין אכן יומשך למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה - שע"ז שמשה רבינו הי' נשאר בעולם הזה הי' הדבר נפעל. וכידוע¹², שבאם משה הי' מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות. וזה הי' רצונם של בני"ה בזמן ההוא, להשאר עם הנשיא שלהם, וללכת יחד איתו לא"י לגאולה הנצחית.

הזמן "פראי" והאופן לבטל זאת הוא על-ידי דיבורים "פראיים"

ד. אך כיון שאז "לא זכו"¹³ ולא היתה הגאולה הנצחית - ישנו הלימוד מכך בזמננו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבו מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד, עליו לרצות שזה יקויים לא רק מצד בחי' משה שבו ברוחניות, אלא בגשמיות כפשוטו - שילכו עם נשיא דורנו בגשמיות לארץ ישראל, כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"¹⁴!

ומה שהי' מעשה בשנת תש"י - הרי מיד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁵, ולא סתם "הקיצו", אלא באופן ד"ורננו", מתוך שמחה, ובנוגע לצדיקים הרי זה יהי' מיד בהגאולה!

כידוע שבנוגע לצדיקים אין צורך לחכות לכל החשובונות שכתובים בזהר¹⁶ אודות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים - היות והנשיאים יקומו מיד¹⁷, כמובן ממאמר חז"ל¹⁸ ש"משה ואהרן יהא עמנו" מיד כשיבנה ביהמ"ק, ואזי יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד להתנהג בפועל בנוגע להקרבת הקרבנות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה ביהמ"ק.

(8) תניא פמ"ב. וראה תקו"ז תס"ט (קייב, א. קיד, א). אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. (כרך ו) ע' ב'רא ואילך. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ך.

(9) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

(10) עקב י, ב.

(11) תניא שם.

(12) ראה מגלה עמוקות אופן קפה (הובא בילקוט

ראובני פ' ואתחנן). אלשיך, אוה"ח ועוד - ר"פ

ואתחנן. שער"ת לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו.

(13) ראה ר"ז ח"ג רכא, א.

(14) תענית ה, ב.

(15) ישעי' כו, ט.

(16) ח"א קלט, א ואילך.

(17) ראה זהר שם קמ, א.

(18) תוד"ה אחד - פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.